У пошані до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVIII. No. 30. TWO SECTIONS (SECTION I) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 13-го ЛЮТОГО (FEBRUARY) 1971 Ч. 30. VOL. LXXVIII.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

П'ятниця, 12 лютого 1971

В АМЕРИЦІ

СЕМЕРО ДЕМОКРАТИЧНИХ КАНДИДАТІВ на президентські вибори на нараді у Вашингтоні вирішили припинити взаємні обвинувачення та напади „задля добра партії" й перемоги у виборах, що відбудуться в 1972 році. Про це повідомив провідник Демократичної партії Л. О'Брасн. У зустрічі взяли участь: спікер Палати Репрезентантів Карл Алберт, провідник більшости в Сенаті Майк Менсфілд і 7 сенаторів - демократів. Вони вважають, що в наступних виборах „Ніксона можна перемогти".

ГУБЕРНАТОР СТЕЙТУ НЮ ДЖЕРЗІ Вільям Кейгіл не буде домагатися нових податків, або підвищення оподаткування населення того стейту. Однак, у підготованому до публікації зверненні в справі економіки, яке буде розглядати стейтова леґіслятура, губернатор пропонує збільшити деякі стейтові прибутки шляхом підвищення оплат за реєстрацію авт та дозволи на їзду автами.

ПРОФЕСІЙНА СПІЛКА РОБІТНИКІВ - БУДІВЕЛЬНИКІВ заявила через свого речника в Маямі Біч, що буде рішуче поборювати накинення їй якоїсь квоти робітників небілої раси. Тим часом федеральний Уряд вважає, що всі професійні спілки повинні брати на працю відповідний відсоток небілих робітників, а якщо такі не мають вишколу — допомагати їх вишколювати.

ПАБЛЬО ПІКАССО ПОДАРУВАВ для музею модерного мистецтва в Ню Йорку одну із своїх давніх і найбільше відомих модерних скульптур — „гітару", вирізану з бляхи, з натягненими струнами, вмонтовану в малюнок. Передача подарунку відбулася у Франції, поблизу Канн, де живе Пікассо. „Гітара" з 1912 року, як вважають деякі мистці, „змінила розвиток скульптури в цьому столітті".

У ДЕМОНСТРАЦІЯХ ПРОТИ ВТРУЧАННЯ ЗСА у війну в Ляосі взяли участь мало людей: 2 000 осіб у Ню Йорку, 3,000 осіб у Бостоні, а в інших кількох містах ще менше. Було мало арештів. У Вісконсинському університеті в Медісон демонстрували несповна 1 000 студентів, а в Олбані, столиці Нюйоркського стейту, лише яких 100 студентів, які виявились прихильниками ідей колишнього комуністичного диктатора з півночі Го Чі Міня.

СЕНАТОР - РЕСПУБЛІКАНЕЦЬ ІЗ НЮ ЙОРКУ Джекоб Джевітс подав резолюцію в Конґресі для обмеження повновластей Президента вводити американські війська в стан війни без попередньої згоди Конґресу. За тією резолюцією Президент мав би право послати війська, де потрібно, для оборони ЗСА чи в інших особливих випадках, але тільки на 30 днів, а продовження воєнних дій вимагало б окремої ухвали Конґресу.

У СВІТІ

ПРЕМ'ЄР СОВЄТСЬКОГО СОЮЗУ АЛЕКСЄЙ КОСИҐІН запевнив окремим листом канцлера Західньої Німеччини Віллі Брандта, що Совєтський Союз й далі заінтересований в покращанні взаємин із Західньою Німеччиною. У своєму листі Косиґін обіцяє, що вже в серпні буде підписаний окремий договір між СССР і Західньою Німеччиною щодо поширення зв'язків між обома країнами. Опубліковано листа Косиґіна у зв'язку з газетними ревеляціями про розбіжності на Кремлі у ставленні до Західньої Німеччини.

З ПАРИЖУ ПОВІДОМЛЯЮТЬ, що у висліді дальших переговорів утверджується можливість полагоди суперечки за підвищення цін між державами — продуцентами і консументами нафтових продуктів. Обидві сторони — і Організація Держав Експортерів Нафти і представники великих нафтових компаній Европи і Японії — дійшли до деякого порозуміння і не бажають посилювати розбіжностей, які заіснували у висліді вимог підвищити ціну на нафту і нафтові продукти. Переговори в цій справі, які відбуваються в столиці Ірану, Тегерані, відновлено в четвер 11 лютого ц. р.

ТУРЕЦЬКИЙ УРЯД схвалив суворе законодавство проти заворушень і виступів студентських анархістів та різних підривних елементів. Новими законами передбачені важкі кари за насильне втручання в торговельну діяльність, окупування фабрик, продукування бомб, напастування урядовців або опір під час виконування їхніх обов'язків, перешкоджування в публічній службі і в транспортових та поштових операціях. Прем'єр Туреччини заявив, що проголошені закони не порушують конституційних прав громадян, але є законною охороною публічного порядку.

МІНІСТЕР ЗАКОРДОННИХ СПРАВ ІЗРАЇЛЮ АББА ЕБАН звернувся із закликом до провідників Єгипту, щоб вони пильно обміркували суґестії ізраїльського прем'єра Ґолди Меїр в справі відпруження мілітарного конфлікту в області Суезького каналу. Заява Ґолди Меїр була відповіддю на пропозицію президента Об'єднаної Арабської Республіки Анвара ель-Садата відкрити Суезький канал для корабельного руху, ще заки прийде до порозуміння між Ізраїлем й арабськими державами.

В СУЕЗЬКОМУ КАНАЛІ стоять заякорені окремими групами чотирнадцять чужоземних кораблів, не маючи можливости виплисти з цього каналу внаслідок його заблокування одним затопленим кораблем під час 6-денної ізраїльсько - арабської війни в червні 1967 року. Усі ці кораблі покинуті напризволяще; вони ржавіють і загнивають. Їх покинула залога і відреклися навіть їхні власники. Їх охороняє тільки 60-членна група моряків із різних країн, найнятих лондонською асекураційною фірмою Ллойда.

У Бразилії заарештували римокатолицького священика за підривну діяльність

Сао Павльо, Бразилія. — Політична поліція заарештувала в Сао Павльо римокатолицького священика Джілліо Вісіні та його помічницю, панну Яру Спадіні, знайшовши в них підривну, антидержавну літературу. Священик Вісіні, родом з Італії, був призначений єпископом Еварістом Арнсом працювати в убогих передмістях, і він виявився так зв. прогресивним священиком. Заарештованих ще яких 10 днів тому лише тепер обвинуватили в підривній діяльності. Єпископ Еваріст Арнс виступив з обвинуваченням поліції в тому, що вона, допитуючи, тортурувала тих двох ув'язнених. Між військовим урядом Бразилії і представниками Католицької Церкви, зокрема її прогресивними священиками та єпископами, доходило й раніше до непорозумінь, а тепер вони ще більше загострилися після арешту священика Вісіні та його помічниці. Єпископ Е. Арнс відвідав, за дозволом влади, заарештованих. Тепер він вимагає, щоб до заарештованих допустили лікаря для їх оглядин та щоб цю справу не приховували від публіки, „бо тільки такі заходи, — сказав той єпископ, — зможуть відновити атмосферу довір'я".

В ГЮСТОНІ ПРИГОТОВАНО ВСЕ НА ПРИЇЗД АСТРОНАВТІВ ІЗ ЗАЛОГИ „АПОЛЛО-14"

Астронавти із залоги „Аполло-14" — майор Стюарт Руза (перший зліва), капітан Ален Шепард та комодор Едґар Мічелл — виглядають крізь вікно ізоляційного трейлера, в якому їх відокремлено після їхнього повороту з виправи на Місяць, і в якому вони перебуватимуть яких три тижні.

Гюстон. — Науковці із керітництва космічних дослідів ЗСА приготовили тут Люнарну Приймальну Лябораторію з усіма її влаштуваннями, що в них перебуватимуть члени залоги „Аполло-14" Шепард, Мічелл і Руза — під час своєї понад тритижневої карантени і де будуть переводитися досліди над привезеним ними із Місяця матеріялом — камінням, пробками місячного ґрунту із різних глибин його поверхні, фотографій тощо. Перша перевірка стану здоров'я астронавтів виявила, що вони перебули свою експедицію на Місяць дуже добре без жадних ускладнень. Капітан Шепард, перший з усіх астронавтів, що були на Місяці, прибув під час цієї 9-денної подорожі навіть на вазі — на цілий один фунт. Інші два астронавти втратили на вазі: Мічелл — один фунт і Руза, який кружляв у командній модулі навколо Місяця, втратив десять фунтів ваги. Перевезено астронавтів до Гюстону транспортовим літаком в п'ятницю 12 лютого ц. р. в їхньому ізоляційному трейлері, в якому її відокремлено від всього оточення зараз після їхнього прибуття на авіоматку „Ню Орлінс". Разом з астронавтами в Люнарній Приймальній Лябораторії в Гюстоні перебуватиме ще дванадцять осіб — наукових дослідників і лікарського та службового персоналу. Триватиме карантена приблизно до 23 лютого ц. р. Першу частину привезених астронавтами зразків місячного ґрунту доставлено до Гюстону літаком вже в середу 10 лютого. Самих же астронавтів із їхнім трейлером і рештою їхнього вантажу перевезено кораблем до Паґо Паґо і звідти літаком до Гюстону.

Литовський втікач з СССР С. Кудірка живий, сподівається арешту

За повідомленням „Ню Йорк Таймсу" з 12-го лютого, за совєтськими добре поінформованими джерелами виходить, що втікач-литовець із совєтського корабля, Сімас Кудірка, якого брутально видали американські власті назад на совєтський корабель — живе в Литовській ССР, у місті Кляйпеді. Ті ж самі джерела інформують, що Владімір Попов, капітан совєтського корабля, з якого намагався втекти на волю до ЗСА С. Кудірка, потрапив під воєнний суд і вже сидить в концентраційному таборі. Треба припускати, що Попова судили за те, що він не встеріг члена залоги від спроби втечі. Інцидент стався 23 листопада 1970 р. поблизу американського побережжя, коли катер прибережної охорони „Віджілант" підплив до риболовного судна „Совєтська Літва" і переговорював з ним в справі виловлювання риби. Матрос-литовець С. Кудірка перескочив із совєтського судна на американський катер і прохав, падаючи на коліна, щоб йому дали право політичного притулку. Але капітан американського катера, виконуючи накази свого командування згори, дозволив совєтським представникам зійти на катер, побити втікача й затягти його назад на совєтський корабель. Двох американських старшин за той випадок не судили, але їм було наказано податися у відставку. Після того жалюгідного випадку президент Ричард Ніксон заявив, що ЗСА зроблять всі відповідні заходи, щоб таке ніколи не повторилось: ЗСА горді тим, що ця країна завжди була притулком для політичних втікачів. Совєтська преса покищо промовчує справу С. Кудірки.

Українська громада Ню Йорку й околиць попрощала на вічний спочинок сл. п. проф. Володимира Цісика

Ню Йорк. — **В четвер 11 лютого ц.р.,** після заупокійної Служби Божої, яка була відправлена в церкві св. Юра, тлінні останки померлого в неділю 7 лютого під час концерту професора Володимира Цісика, видатного українського скрипаля-віртуоза і педагога, директора Української Музичної Школи в Ню Йорку, перевезено до Філядельфії, де й поховано Покійного у родинному гробівці. День перед тим, в середу 10 лютого в похоронному заведенні Петра Яреми була відправлена панахида за Покійного сл. п. проф. Володимира Цісика з участю родини і широких кіл української громади Ню Йорку й околиць. Відправляли панахиду Впр. о. Христофор Войтина, ЧСВВ, та Впр. о. Любомир Мудрий із української католицької парафії в Озоні, Н.Й., найближчий сусід померлого. Після панахиди промовляли: Борис Ржепецький від Літературно - Мистецького Клюбу в Ню Йорку, адв. Роман Гуглевич від Об'єднаного Комітету Українських Організацій м. Ню Йорку та інж. Роман Степаняк, товариш Покійного ще з середньої школи. Всі промовці підкреслювали фанатичну любов Покійного проф. Володимира Цісика до скрипки та музичного мистецтва взагалі, його особисту культуру, безкорисність і милу вдачу, стверджуючи разом із цим велику втрату, що її зазнала українська Громада із його відходом. Співав під час і після панахиди хор „Думка" під керівництвом проф. Л. Крушельницького, закінчуючи піснею „Видиш, брате мій..." Похоронне заведення не могло помістити усіх прибулих на панахиду людей.

ПІДПИСАНО ДОГОВІР ПРО ЗАБОРОНУ АТОМОВОЇ ЗБРОЇ НА ДНІ МОРЯ

Вашингтон. — У четвер, 11-го лютого, у столицях З'єднаних Стейтів Америки, Совєтського Союзу і Великобританії підписано міжнародний договір про заборону атомової зброї на дні моря, що займає майже 70 відсотків поверхні земного ґльобу. Договір у Вашинґтоні підписав за З'єднані Стейти державний секретар Віллям П. Роджерс та представники 62 інших країн у приявності президента Ричарда Ніксона, який з цієї нагоди заявив: „Говорячи за З'єднані Стейти Америки, я заявляю, що вважаємо (цей договір) тільки за один дальший крок на шляху до більшої мети: контролі ядрової зброї на землі та зменшення загрози, яка висить над усіми націями, як довго ця зброя не є під контролею". У Москві підписав договір прем'єр Алексєй Косиґін, заявляючи при цьому, що Совєтський Союз робитиме все можливе для припинення перегонів у зброєнні. В Лондоні договір підписав міністер закордонних справ Британії Доґлес Говм. Як згадано, договір підписали щонайменше 63 країни, але він увійде в силу щойно тоді, як його бодай 22 країни ратифікують. В Америці договір вимагатиме ратифікації Сенатом та підпису Президентом. Підписаний договір забороняє „будь-яку нуклеарну зброю та інсталяції для її випуску і будь-які інші устаткування для її переховування, випробовування чи вживання" на дні моря поза 12-милевою прибережною зоною. Підписання цього договору попередили переговори, головно між Америкою і Совєтським Союзом, що тривали три роки. Між цими двома країнами продовжуються також переговори для обмеження стратегічної зброї.

Південні в'єтнамці натрапляють на тільки малий опір ворога в Ляосі

Сайґон. — У четвер, 11-го лютого, у п'ятому дні від часу переходу на територію Ляосу південнов'єтнамські війська натрапляють там на тільки малий спротив ворога та продовжують свій похід в напрямі ворожих баз і головного шляху постачання. Натомість ворожий обстріл американських літаків здовж того шляху постачання, що його плянують перервати південнов'єтнамські війська, був дуже сильний і американські пілоти вважають, що це найсильніший обстріл, на який вони будь-коли у в'єтнамській війні натрапили. З поінформованих джерел подають, що досі в теперішній акції в Ляосі збито щонайменше вісім американських і два південнов'єтнамські гелікоптери. Втрату в людях у цій акції подається на 20 південнов'єтнамських вояків і 60 ворожих, що були вбиті. Проте, ані американське, ні південнов'єтнамське командування не публікує офіційних комунікатів про цю акцію в Ляосі. В Парижі південнов'єтнамська делеґація на переговорах у справі замирення видвигнула обвинувачення, що в теперішній акції в Ляосі бере участь щонайменше десять батальйонів сухопутніх американських військ. Американська делеґація назвала це обвинувачення „нісенітницею".

В СССР незабаром проголосять нову „п'ятирічку"

Давно очікуваний новий „п'ятирічний плян" в Совєтському Союзі буде проголошений „незабаром для „всенародного обговорення" ще перед відкриттям 24-го з'їзду комуністичної партії 30 березня. Нова п'ятирічка охопить 1971-75 роки. Проголошення цього пляну відкладалося кілька місяців. Припускають, що головний натиск у новій „п'ятирічці" буде покладений на розвиток економіки СССР. Ускладнення з плянуванням призвели не тільки до затримки проголошення „п'ятирічки", а й до відкладення з'їзду КПСС, який за статутом мав би відбутися ще минулого року. Останній з'їзд комуністичної партії СССР відбувся в Москві в березні-квітні 1966 р., а такі з'їзди повинні б скликатись що чотири роки. Новий п'ятирічний плян буде проголошений на з'їзді в березні-квітні ц.р. прем'єром А. Косиґіним, його будуть обговорювати 5 000 делеґатів з цілого Совєтського Союзу впродовж десятиденних нарад. Згідно з найновішими повідомленнями, на з'їздах комуністичних партій у „республіках" СССР, що відбудуться ще перед березневим партійним з'їздом у Москві, майже не будуть обговорювати п'ятирічного пляну, залишаючи цю справу на докладний розгляд 24-го з'їзду КПСС. Деякі республіканські партійні з'їзди мали б уже відбутись, але їх відкликано з невідомих причин. Тепер виявляється, що відкликання тих місцевих з'їздів пов'язане з тим, що плян нової п'ятирічки не був готовий, а ЦК КПСС виявляє бажання, щоб і на тих з'їздах його обговорювано.

Віденський кардинал Кеніґ твердить, що Папа Павло VI хоче резиґнувати

Відень. — Римокатолицький архиєпископ Відня кардинал Франц Кеніґ заявив у пресовому інтерв'ю, що — на його думку — теперішній голова Католицької Церкви Папа Павло VI хотів би зрезиґнувати із свого становища і що його наслідником стане хтось із видатніших кардиналів, уже не італієць. Кардинал Кеніґ сказав, що в сьогоднішній ситуації урядування Папи проходить під безупинним тиском різних чинників і пов'язане з багатьма розчаруваннями. Папа має відчувати деякі трудноші у взаєминах з іншими людьми і не має до них такого безпосереднього відношення, як його мав його ж попередник Папа Іван XXIII. Крім того, не зважаючи на те, що він добре поінформований про все, що пишуть у газетах і що діється в світі, Папа Павло VI почувається досить ізольований у мурах Ватикану. На думку кардинала Кеніґа, Папа може зрезиґнувати також з огляду на свій похилий вік — йому вже 73 роки, тим більше, що востаннє було проголошене його ж доручення, щоб кардинали, дійшовши віку 75 років, резиґнували із важливих функцій в Церкві і щоб після закінчення 80-го року життя вони не брали взагалі участи у кардинальських конклаве. Як евентуальних кандидатів на наслідника Папи Павла VI кардинал Кеніґ назвав французького кардинала і теперішнього державного секретаря Ватикану Жана Вільо, який займає примирливе становище поміж консервативними і ліберальними силами в Церкві, папського вікарія Риму кардинала Анджельо Делль' Аква та архиєпископа Парижу кардинала Франсуа Марті. Кардинал Кеніґ є експертом для справ Східньої Европи. Незабаром він має відвідати Польщу і також Угорщину, де відбуде чергову зустріч із кардиналом Міндшенті, який ще й досі — від 1956 року — перебуває в азилі в будинку амбасади ЗСА у Будапешті. Запитаний журналістами про сучасний стан католицької церкви в Чехо-Словаччині, кардинал Кеніґ сказав, що воно дуже погіршується.

Проф. Яр. Рудницький доповідав на Формозі

Тайпей. — На запрошення Тайванської делеґації на Міжнародний Конґрес Сходознавства в Австралії, проф. Яр. Рудницький відвідав 4-5 лютого ц.р. Тайван (Формозу) в тому Тайванський Національний університет і його бібліотеки, Національний історичний Музей, Національну Бібліотеку та інші установи в столиці вільного Китаю — Тайпеї. Провідником і зв'язковим проф. Рудницького був проф. С. Джеґчід із національного й ченґ - чінського університетів Формози. В його товаристві він передав на руки директора Історичного Музею д-ра Е. Ванґа образ „Іван Виговський під Конотопом" кисти мистця М. Садовського з Сіднею для постійної міжнародної колекції цього музею, присвяченої боротьбі різних народів за своє визволення. В Національній Бібліотеці вітав його д-р Тсе-тунґ Лі, що теж брав участь у канберському конґресі; на його руки проф. Рудницький передав деякі видання УВАН із Канади, в тому етимологічний словник української мови. Пополудні 4. 2. він виголосив наукову доповідь про „Культурну революцію", в якій дав аналізу й критику Ленінської концепції цієї „революції", а зокрема її новомарксистської інтерпретації совєтським ученим І. Кімом. В живій дискусії, що слідувала після доповіді, взяли участь професори обох тайванських університетів, в тому декан філософічного факультету д-р М. Фанґ Гао, декан правничого факультету проф. Чісн Мінґ Чу, д-р Чен Чі Лю, д-р Гуанґ Шао - Тсу, Тан Йінґ та президент ВАКЛ - АПАКЛ-у д-р Ку Ченґ - Канґ. На запрошення й заходи останнього відбувся ввечері бенкет у честь українського гостя, на якому після оф'ційного ознайомлення („брифінгу") з положенням у Китаї — виголошено кілька тостів та порушено низку питань академічної співпраці між тайванськими й українськими вченими, обміну виданнями; стипендій для студентів тощо. Проф. Рудницький поінформував приявних про українські наукові здобутки в Вільному Світі: „золотий ювілей" УВУ, працю УТГІ, УКУ, УВАН, НТШ, КУ в Гарварді та про діяльність українських професорів - славістів у Канаді й Америці. Як бенкет, так і всі зустрічі й прийняття проходили в теплій і дружній атмосфері й їх визнано за початок китайсько - української академічної співпраці в Вільному Світі. Образ „Івана Виговського під Конотопом" був двічі демонстрований на телевізійних стаціях, про передачу його широко коментувала тайпейська преса.

Віра і Антін Шумейки, власники подорожної аґенції Ковбаснюка, нові меценати ФКУ

Ню Йорк. — З Фонду Катедри Українознавства інформують, що відомі наші громадяни з уже народженої в Америці ґенерації Віра і Антін Шумейки, власники подорожної аґенції Ковбаснюка, доповнили своїми іменами список меценатів цього Фонду, пожертвувавши на українські студії в Гарвардському університеті ТИСЯЧУ долярів. До цього вони мали ще й спеціяльну нагоду — відзначення 50-річчя заснування та прикладної служби Аґенції Ковбаснюка, заснованої батьком пані Віри, св. п. Степаном Ковбаснюком в 1920-му році. З цієї нагоди з кінцем жовтня минулого року, з нагоди річної зустрічі обслуговуваних Аґенцією Ковбаснюка туристів в Україну, працівники цієї Аґенції вручили обидвоїм її власникам, Вірі й Антонові Шумейкам, „50-літню ювілейну грамоту". Грамоту вручила пп. Шумейкам в імені „залоги" Аґенції пані Варка Бачинська.

Віра й Антін Шумейки під час річної зустрічі обслуговуваних їхньою Аґенцією Ковбаснюка туристів в Україну та відзначення 50-річчя Аґенції на Союзівці в жовтні 1970.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Справжні батьки народу

Згідно із схваленими два роки тому Конгресом ЗСА змінами в законі про національні свята, американський нарід уже цього року відзначає день народження батька своєї країни, Джорджа Вашинґтона не 22-го лютого, як досі, а в третій понеділок лютого, безпосередньо після свята народження другого велетня американської історії, Великого Еманзипатора Абрагама Лінкольна. Ці зміни у відзначуванні роковин Вашинґтона і Лінкольна переведено, очевидно, з думкою про те, щоб, зв'язавши понеділковий День Вашинґтона з неділею того тижня, яка слідує після Дня Лінкольна, встановити „довгий кінець тижня" і створити для народу ще кращі можливості для святкувань, відпочинку і розваги.

Але наближення роковин Вашинґтона і Лінкольна має також своє історичне виправдання, коли мова про ролю і значення цих двох великих історичних постатей в покладенні основ, в будові й розвитку американської нації, сьогодні найвільнішої і наймогутнішої країни в світі. Їм бо, Вашинґтонові і Лінкольнові, їхній мудрості, далекозорості і передбачливості та їхній боротьбі Америка завдячує не тільки свою волю і могутність, але й те, що вона взагалі існує. Без тих високих ідеалів, що їх видвиґнули і перевели в життя Вашинґтон і Лінкольн, не було б Америки такої, якою вона є, а без такої Америки як же інакше, гірше виглядав би й світ. Тарас Шевченко, сучасник Лінкольна, тужив за „справедливим законом Вашинґтона" і вірив, що й наш нарід його таки діждеться колись. Ця віра ніколи не згасала і не згасає серед українського та інших народів, які все ще й нині, як Америка колись, живуть під гнітом чужої тиранії.

У таких обставинах виглядало прямо на глум, коли минулого року відбувалися спроби відзначати ... на світову скалю сторіччя Леніна, основоположника найбільшої тиранії та найбільш народовбивчої системи в історії людства. Ті спроби не вдалися, як і не вдалося багато інших змов, інтриґ, підривних дій та аґресій рабовласницького комунізму, бо в душі, серці і пам'яті не тільки американського, але й всіх волелюбних народів світу живуть і житимуть вічно великі ідеали Вашинґтона і Лінкольна. І з ними житимуть вічно Вашинґтон і Лінкольн.

Індокитайська трагедія

Від часу закінчення другої світової війни ще не було, здається, дня, щоб у якомусь місці нашої плянети не було війни. Відомо, що бійкою проблем не вирішується, у кожному разі важко їх вирішити справедливо. За бійку серед вулиці людей арештовує поліція, за бійку між країнами — осуджують ОН, створена по війні міжнародна організація, на яку покладалось стільки надій. Але осуд ОН — тільки моральний, не завжди вчасний, не завжди виразний і не завжди можливий. Шлях до справжньої ліквідації воєн лежить не через ОН, а через удосконалення суспільно - політичних устроїв і — через удосконалення людини.

Багато років рижові поля і праліси Індо - Китаю заливає кров. Франція пробувала там зберегти для себе колонії — і відступила. Незалежні держави, що постали на тих просторах, займали невтральну позицію між світом демократії і світом диктатури. Але червоний Китай та комуністичні аґенти з Патет-Ляо, а потім і скомунізована маріонетка Північний В'єтнам залишали дедалі менше місця для „невтралітету" в Індо - Китаї. Через Ляос і Камбоджу комуністи проклали так званий „Шлях Го Чі Міня", шлях проникання вояків і зброї з півночі до Південного В'єтнаму. Волею - неволею Камбоджа й Ляос позбувались свого позірного невтралітету, бо їм доводиться боронитись або опинитись у неволі. Південний В'єтнам пішов з допомогою Камбоджі й Ляосу. Американська армія брала в тих операціях якнайменшу участь, а в Ляосі діє лише американська авіяція. Президент Ричард М. Ніксон ще раніше проголосив, що головним завданням його політики в районі Індо - Китаю є виведення американських військ із Південного В'єтнаму, повернення їх додому. Але ЗСА не можуть спокійно спостерігати, як комуністичні аґресори в Півночі проникають „Шляхом Го Чі Міня" до Ляосу, Камбоджі й самого Південного В'єтнаму, загрожуючи безпеці американських вояків.

Совєтська преса вже обвинувачує ЗСА в „аґресії на Камбоджу і Ляос". Насправді аґресорами є ті, які підміновують Індо - Китай червоними мінами.

Панас Феденко

„МОСКВА В ЛИКАХ ХОДИТЬ"...

Мюнхен. — Читаю про напастування американських дипломатів і журналістів „совєтськими патріотами" в Москві. Це згори керована „відплата" за демонстрації американців жидівського роду в Америці проти всякого роду утисків жидівської людности комуністичним режимом. На думку приходить давня приказка: „Москва в ликах ходить і інших в ликах водить"... Хочу це пояснити історичними прикладами.

Відомо, що аж до початку ХУІІІ віку Московщина була в добровільній ізоляції від інших держав і народів. Навіть „одновірні черкаси" (черкасами називали українців у Москві дуже довго, і це збереглося навіть у ХХ столітті: „черкасское мясо", м'ясо з України, було в високій ціні за свій добрий смак), отже навіть православні українці були деякий час у підозрінні на Московщині: мовляв, у церковних обрядах і українських книгах були впливи „латинської єресі". Цар Петро І звелів 1721 р. всі церковні книги друкувати в Москві, щоб не було ніяких „ухилів" від московських зразків.

Відома теж так звана „обливанська єресь", якою в ХУІІ віці сушили собі голови московські богослови. В українській Православній Церкві, що до 1686 року була незалежною від московського патріярха, при хрищенні дітей обливали, а не занурювали в воду, як то робили на Московщині. Тому почали в Москві обвинувачувати українське духовенство як „єретиків - обливанців".

Це прямування до нівеляції, до зведення сусідів на один, московський рівень, створене в московській державі, пережило віки і стало центральною проблемою в політиці російського комуністичного режиму. Досить згадати „21 пункт", що його поставив Ленін усім робітничим партіям в 1920 році, як умови вступу до Комуністичного Інтернаціоналу. Ленін вимагав перебудови комуністичних партій в різних країнах світу за взірцем московським, і політика цих партій мусіла бути підпорядкована наказам з Москви. Всякий „ухил" (по - давньому — „єресь") Москва засуджувала і винуватців карала, як „зрадників пролетаріяту" та „ворогів народу".

Західньоевропейські мандрівники, які побували на Московщині в ХУІ-ХУІІ віках, були здивовані тим, що московські люди не розуміли, що в інших країнах можуть бути інші порядки, відмінні від московських. Наприклад, у Польщі не було тоді цензури на книги, і автори друкували їх вільно. Критикування польськими письменниками деспотичного устрою Московщини викликало у московських урядових чинників гнів: цар вимагав, щоб польський уряд карав за цю „вільність" авторів та друкарів і велів палити невигідні „для чести" царя книги. З Варшави відповідали в Москву, що в Польщі „золота вільність", і піддані польського короля мають право друкувати книги незалежно від уряду. Цього в Москві ніяк не могли зразуміти.

Тогочасна Московщина нагадувала сучасні тоталістичні держави, в яких народне господарство, влада і „ідеологія" (по-давньому — віра) знаходяться в руках нечисленної кліки: цар з боярами колись, тепер — Політбюро компартії. Чужинці, що навідувалися на Московщину в ХУІ-ХУІІ віках, не раз чули від звичайних підданих царя, що „у нас вся земля Божа й государева".

Це відзначено теж в „Історії Русов или Малой Росії". Автор наводить слова полковника Богуна та інших з часу переговорів із московським урядом перед Переяславським договором 1654 року: мовляв, на Московщині ніхто не має власности і не може її мати; що об'єднатися з таким народом — це те саме, що „кинутися із вогню в полум'я"...

Шведський посол, який 1657 року вів переговори в Чигирині про союз між Швецією і Україною, писав у донесенні в Стокгольм: „Москва не стерпить вільного народу" (Архив Юго-Западной Россіи, ч. III, том 6. Київ, 1908 р.).

А тепер ближче до теми, поставленої на початку статті. Чи розуміють апаратчики — Брежнєв, Підгорний („Подгорний" пишуть у Москві, щоб не впасти в „єресь"...) або Косиґін психологію народів, що мають демократичний устрій? Ці „Сталінові сироти" не бачили іншого світу, як тільки свій тоталістичний. Їхній попередник Хрущов навіть власним черевиком „дискутував" в Об'єднаних Націях... Мабуть, вони переконані, що уряд в Вашинґтоні або в Лондоні може заборонити своїм громадянам улаштовувати демонстрації протесту проти неподобств у СССР чи в іншій країні.

Там, де Москва може, вона вміє „заводити порядок" і придушує військовою силою всякого року „ухили" від московської „ортодоксії". В 1956 році мадяри хотіли були позбутися „опіки старшого брата", чехи й словаки — в 1968 році, і знаємо, чим це скінчилось. Польський рух проти накинутого з Москви режиму в грудні 1970 року не міг розвинутися тільки з огляду на загрозу московської інтервенції. В цих обставинах їм хоч-не-хоч доводиться й далі носити московські ідеологічні й адміністративні „личаки"...

Ілля Демиденко

ЗМАГАННЯ ЗА КУЛЬТУРНО-НАЦІОНАЛЬНИЙ РІСТ

(2)

Український народ утримається лише як культурна нація. Письменних людей на Україні перед світовою війною було 21%, у прибалтійських країнах — 76%, а у Фінляндії — 85%. То чи не це вплинуло посередньо на наш неуспіх у визвольній боротьбі, у здібності думати, організувати і діяти? Але мало поможе, коли ми залишаємось сліпими й глухими до джерела знань - книжки. Ми формально шануємо Шевченка, а практично зневажаємо його. Скільки відсотків з нас мають Шевченкові твори, зокрема „Кобзаря"? Дуже мало! А ще менше таких, що його читають, бо вже „знають" або тому, щоб поетові слова не пекли совість. А „Посланіє" треба час від часу читати так, як добрий християнин читає Євангелію.

Можна з певністю сказати, що чим вища культура і чистіша совість української людини, тим частіше вона звертається до Шевченка. Всі письменники в Україні, які є гуманістами і борцями за волю народу, виходять від Шевченка. Ліна Костенко, звертаючись до Шевченка, пише: „Знов до Тебе я приходжу, бо Ти для мене совість і закон". Тож хай і для кожного з нас Шевченкові слова будуть „совістю і законом".

Ми вважаємо себе політичною еміґрацією. А скільки з нас має і читає „Історію України", джерела нашої визвольної боротьби, не обмежуючись коментарями своєї партії чи групи? Скільки має і читає твори Чорновола, Дзюби, Коляски, есеї М. Мороза, Масютки про суд КҐБ над українськими юристами і інші, які висунули українську справу на міжнародний форум? Там ризикують згадані не лише своїм добробутом, але здоров'ям і життям. А ми що? П'ємо та гуляємо і за чаркою „визволяємо Україну". Пропиваємо і прогулюємо річно сотні долярів, а на книжки шкода витратити хоч кілька десятків.

„Свобода" з 11 березня 1969 р. у своїй редакційній статті п. з. „Книжка у погорді" наводила приклад, як один „поважний, високоосвічений професіонал писав до редакції: „Залучаю вам 1 доляра і прошу мені більше книжок не присилати, бо не маю часу їх читати". Це — типова заява маси „милих не читачів". Ось, наприклад, крамар, який нажив десятки тисяч долярів, вирішив укомплектувати собі бібліотеку, але так і не зібрався. Має кілька поличок з книжечками, але більшість такої якости, що прости Господи. Не знайдеш там ні історії України, ні вартісних історичних спогадів, а вже про твори Чорновола, Дзюби, Коляски, то згадувати нема що. Очевидно, що господар ними не цікавиться. Тепер збирається ліквідувати і ті кілька поличок з книжками, бо „малий бизнес з ними". Та й справді, який там бизнес може бути, коли немає вибору? Але й без „бизнесу" чи міг би все таки він, крім черевиків і хустин, тримати у своїй крамниці постійну виставку дитячої літератури? Міг би, і не збіднів би з того, а хтось би ще й „дякую" сказав.

Я теж маю „бизнес" — допомагаю поширювати книжки. Маю з того „бизнесу" те, що покупцям віддаю знижку на книжки, якщо її маю, часом втрачу книжку і потім доплачую, а вже чого тільки не наслухаюсь від „милих не читачів"! А скільки часу витратиш! От, наприклад, дав одній родині Симоненка „Берег чекань", щоб подивились і, коли сподобається, то заплатили 2 доляри (в продажу 2.50). За кілька днів повертають книжку. Він і вона працюють, біди не знають. Але найголовніше, що забули ту біду, з якої вирвались. Вони колись молили Бога, щоб їм хтось допоміг і обіцяли іншим допомагати! Але, на жаль, втратили совість. Їм байдуже, що Симоненко писав своєю кров'ю і останній свій подих віддав таким, як вони. Вона — колишня вчителька! Таж її святий обов'язок любити книжку і іншим защеплювати любов до неї.

Якого виховання можна сподіватись від таких учителів? Здається, Бісмарк сказав, що Францію переміг народний учитель Німеччини. Але нам тяжко думати про перемогу, якщо самі не перевиховаємось і відповідно не виховаємо наступні покоління. Коли батьки не шанують книжки, то діти й подавно не будуть шанувати. Сотню разів має рацію автор згаданої статті, що „нехтування книжкою — найбільш неморальне явище".

Дуже шкода, що люди не мають часу читати книжок, але все таки купувати їх мусять. Мусять допомагати, щоб книжки видавались, щоб росла національна культура, яка має бути складовою частиною світової.

Добре скомплектована бібліотека мусить бути не лише прикрасою кожного культурного дому: кожний, хто йде на пенсію і має час читати, черпає з неї навіть те, що вже годі дістати в книгарні. Коли б ми більше читали, то навчилися б думати і діяти спільно. Віталій Коротич у своїй поезії „Критична маса" пише:

... Я думаю
про критичну масу думок —
коли їх плюсувати,
коли збирати думки,
доки пекельна
маса непростих роздумів
не сягне критичної,
за якою — вибух.
Якщо збирати серця,
кожне з яких —
крапля,
до океану сердечности —
маса може сягнути
критичної,
за котрою — вибух.
Давайте разом думати
про те, що пече найбільше.
Давайте разом думати
аж до болю у серці,
аж поки думки наші
не сягнуть критичної
маси,
що розриває серця
і творить історію.
Давайте!

ЩО ТРЕБА ЗНАТИ ПРО СУСПІЛЬНУ ОПІКУ

Багато людей знає, що існують публічні фонди, з яких кожний, хто перебуває з незалежних від нього причин у великій потребі, може користати. Щорічно видатки на суспільну опіку зростають і більше як половина державних, стейтових та міських видатків іде на цю справу.

1-го червня 1970 р. підвищено допомогу в системі суспільної опіки і спрощено її рахунковість: за її вимір береться кількість осіб у родині. Відкликано стару засаду, при якій бралося на увагу вік людини та категорію допомоги. Тепер одна людина, що користає з публічної опіки, дістає допомогу в сумі 84 дол. місячно на харчі, окрім чиншу, дві особи — уже тільки 134 дол., три — 179, чотири — 231 і т. д.

Особи, що осягнули 65 років життя, дістають ще 10 дол. місячно, як додаток, так само й молодші особи, якщо є каліками, нездібними до праці.

Особи, що одержують якунебудь пенсію або допомогу від родини, дістають додатково 7.50 дол. місячно.

Цікаве є нове зарядження, що навіть особи, що живуть з тими, які потребують помочі, хоч не осягнули ще 65-го року життя, але не мають ніякої пенсії чи приватної допомоги — дістають такий самий додаток, як перша особа, себто 7.50 дол., але додаток на старість чи каліцтво становить тільки 6.20 дол. місячно для кожного. Передше цього не було, і не спричиняло багато клопотів працівникам суспільної опіки.

Чинш платиться згідно з умовою, — залежно від місцевости та кількости осіб у родині.

Почавши від 1 вересня минулого року, впроваджено харчові значки. Першого місяця одна особа може купити за 9 дол. харчових значків вартости 28 дол., але наступного місяця мусять платити вже 18 дол. Одержувати харчові значки мають право особи, чистий місячний прибуток яких не перевищує 185 дол. для одної особи, 245 — для двох і т. д.—до кожної слідуючої особи додати 60 дол. місячного прибутку.

Особи, що користають з публічної опіки, автоматично управнені одержувати харчові значки.

Деякі важливі зміни введено в лікарській опіці для осіб, що одержують допомогу від суспільної опіки і потребують обслуги. З причини недостачі відповідних приміщень таких осіб у нюйоркському стейті при-

(Закінчення на стор. 3-ій)

З НАШИХ БУДНІВ

БАЛЬОВЕ ПОЖНИВ'Я

Хоч під кінець січня відбулася в нашій Метрополії така важлива подія світового маштабу, як Четверта Пленарна Сесія Секретаріяту СКВУ, проте народ екзильний, в Америці і в Канаді, тільки й те робить, що гомонить-клекоче про Перший Баль Української Преси у Філядельфії і традиційний Раут Української Преси в Торонті. Воно й не диво, якщо взяти на увагу, що в Торонті стало до контесту краси 17 краль, а у Філядельфії аж 40! — плюс мала світилочка, 7-літня Оленка Певна, яка так гідно репрезентувала дитячий журналик „Веселку".

Ясна справа, що, при такому змасуванні краси дівочої, жюрі, так в одному, як і в другому випадку, мусіло гвердий горішок перегризти і немало намозолитись, щоб вибрати з найкращих найкращу. Ще не було на світі такого контесту краси, щоб із нього всі були вдоволені, а українського — напевно так і не буде. Факт є фактом, що цим разом, як у Філядельфії, так і в Торонті, програла і була покладена на лопатки „велика" українська преса — щоденники й тижневики, а здобули блискучу перемогу студентські, сумівські і пластові журнали та журналики — періодичні й неперіодичні, деякі навіть доволі рідкісні... Так то ми стали свідками ще одної „революції": свіжа кров узяла верх над „естаблішментом"!

Я особисто є такої думки, що на Першому Балю Української Преси найбільше успіху досягла Союзівка, бо її дівчата повибивалися на передові позиції. І так „королевою троянд" стала Наталка Чума, чарівна Мавка з „Лісової Пісні", що працювала на Союзівці виховницею в дитячих таборах. Першою княжною Української Преси обрано господиню їдальні Союзівки, зірку ансамблю „Соловейки", панну Іванку Бульбу, а другою княжною стала красна лемкиня з Йонкерсу, Христя Шашкевич, краля тижня Союзівки в минулому році.

Жаль, що цим разом щастя не всміхнулося одній із найкращих працівниць і танцюристок Союзівки, славній козачці, Галі Козак, та це, мабуть, тому, що в контестах краси не беруть чомусь до уваги такої важливої фізкультурної ділянки, як боротьба „джудо".

Як знаєте, наша Галя є мисткинею в цій боротьбі і здобула третє місце на східні стейти Америки в Корнел університеті. Ми певні, що якби дійшло було до змагань в „джудо" на Балю Української Преси, то кандидатка „Свободи" обов'язково поклала б на лопатки не лише всіх своїх суперниць, але й самого голову жюрі, проф. Петра Андрусева...

Перед нами ще одна, небуденна дефіляда краси дівочої, цим разом у Ню Йорку, а це — презентація дебютанток на традиційних вечерницях „Червоної Калини", що відбудуться 27-го лютого 1971 року в готелі Гілтона, під звуки знаменитої оркестри „Амор". Як колись у рідному Львові, так і тепер у нашій Метрополії, вечерниці „Червоної Калини" є так званим гвоздем сезону, одною з найкращих товариських імпрез. Тому скажіть, будь ласка, своїм друзям-приятелям вже тепер, вже нині: „До побачення на ‚Червоній Калині'!"

Укер

Леонід Полтава

ЗЕЛЕНІ КРИЛА

До виходу третьої збірки Ганни Черінь

(2)

Друга збірка була не лише прославою чудового почуття любови, а й поклоном поетки-патріотки своїй Батьківщині. Ця тема — притаманна всім поетам 1940-х і початку 1950-их років, які здебільшого особисто пізнали неволю в усіх її формах, як і те, що означає бути бездержавним на власній землі. Очевидно, в „Чорноземі", поруч із зразками патріотичної лірики, трапляються й нерівні вірші. На тему України сказано так багато, що після Шевченка, Франка і Лесі Українки чи раннього Тичини та потім трубноголосого Маланюка — важко знайти цій темі нові й адекватні до її величі вислови. Тому для декого із Нюйоркської Групи чи ще молодших — українська тема здасться навіть банальною чи й не потрібною, хоча не хто інший, а Україна дала їм те, що мають позитивного. Здається, що в цю тематику нове вніс В. Симоненко і вносить дехто з поетів на Україні, поетів чести, обдарованих видатними талантами.

Третя збірка під невдалою назвою „Вагонетки" — найбільш зріла. Це мистецькі малюнки вільної людини у вільній країні. Надхнення в образі великої, „розбурханої птиці" відвідало поетку, супроводжаючи її потяги: „Стільки простору — відплата за дні роботи тюремні!".. Все, що потрапляло під зір (фізичний і духовий) — падало рядками на папері. Тут і „широчінь, безмежна, гарна, заспокоює вона — і в душі ясна, безхмарна, безпроблемна рівнина"; і „дерево — зелена танцівниця", і зустріч із такими, що „життя починають з нового щорік будувати"; і співчуття до людини, яка все має і все знає, всюди бувала і, може, буде, але „тільки чом вона на товариство, на розмови така голодна?"..; і невідступні, притаманні поетці натуралістичні зриви: горобчик „стрибне і на плечі вам зробить пляму"; і поезія „Остання мода" з силою іронії Гайне; і смішне „настрою серце, як гітару"; і кокетливість жіноча: „Не чекає ніхто в Чикаґо", хоча так можна написати липше тоді, коли добре знаєш, що в Чикаґо чекає дорога родина; і невичерпні джерела молодости та похвала молодості:

....„А вас поведу,
де сміються квіти,
На їх килимі
посаджу спочити
І зірву вам дві сині
квіточки впарі...
А ви їх вкладете у свій
гербарій".

Тема України, майже не заторкнена в збірці „Вагонетки", незмінно присутня:

„... Скільки б її не
плюгавили,
Скільки б її не топтали,
Не буду крякати з ґавами.
Не дам її на поталу!"

Тема України в найновішій збірці Ганни Черінь позначена значно глибше, ніж у попередніх. Це вже не деклярації любови, а увесь світ навколо авторка сприймає українськими очима, ставить людей і речі на свої місця, маючи власну, українську точку опертя серед кам'яних велетнів Чикаґа чи Ню Йорку, чи будь-яких інших далеких від України міст і країн. Галина Черінь тут не спостерігач, а учасник і співтворець життя, життя багатогранного й складного, не спрощеного до „партія веде", або до „треба будитися лиш тілом серед ночі"... Тому й Ню Йорк в очах української поетки:

... Із прелюдами Баха
в міцним акорді,
Із серця руїн, із розбитих
брил
До сонця летять хмародери
горді
На повний розмах орлиних
крил" —

тому в поезії „Остання мода" — жаль і співчуття до затурканої:

„... Шматує вітер
жабуриння кіс,
Штани широкотрубі —
викрик шику...
І мерехтять мальовані навкіс
Порожні очі в пустолобім
лику"...

і тому навіть непотрібна декляративність: „... Ніч — тільки чорна станція в житті, я їду далі в буйно-творчі дні", а поруч: сосюринський образ „кувати буду зорі золоті", і вже нічий: „щоб чорну ніч здолати у борні" — нічий, бо виходить взагалі поза межі поетичного вислову.

Що найбільше характеризує найновішу збірку Ганни Черінь? — повнота життя і оптимістичне сприймання життя, таке притаманне українській людині. Її поезію „Крила" треба повністю зацитувати (1969 р.):

Танцем вирує вода,
Зелень розпростує крила.
Проросіть в'юнка, молода
Землю покрила.

Пурхає птах по дахах,
Пробує крила.
Туркотом кличе в кущах
Горличка-мила.

Райдужних дум мости
Виросли без контролю.
Подруго — книжко, прости:
Хочу на волю!

Хай в кабінетах дні
Тратять учені —
Весно, дай і мені
Крила зелені!

Здається, що важко до такого типу творчости підходити з метрами чи інчами в прямому й переносному розумінні. Упорядники цікавої, піонерської антології „Координати", пп. Богдан Рубчак і Богдан Бойчук, на жаль, виявили деяку односторонність в підході не лише до вибору творів, а й до оцінок багатьох явищ української поезії останнього півстоліття. В характеристиці творчости Ганни Черінь вони „поховали" поетку за патріотичну збірку „Чорнозем" та вдарили мало що не в похоронного дзвона взагалі. Але добре зробили, що все таки зауважили (нібито колишні) літературну обдарованість і добрий художній смаки Ганни Черінь. Бо що довелося б сказати після такого її блискучого, найновішого твору, під такою несподіваною (але не вимагано — учудненою!) назвою „Курчатко":

Я уявила себе курчам,
Котрому сиплють пшоно,
Кажучи: „Їж, я ще більше
дам" —
І дивуються: чом же воно,
Наче на злість
Пшона не їсть?

І правди ніхто не вгадає
з них,
Бо ніхто поета не зна:
Курча наклювалося зір
золотих
І не хоче їсти пшона!

Можна б тут говорити про майже народність та про особливу співучість Гарсія Льорки, про тонку сатиру вже згадуваного Гайне; можна б за опис Бродвею в Ню Йорку: „Там юрбами люди бродять, місцеві й приїжджі, як дріжджі"... — шукати якихось аналогій у спостережливості навіть з Еліотом. Але що це дасть самій поетці й нашій поезії? Туга й бажання мати й собі „крила зелені" — це наше, українське бажання, з яким можемо і входимо в міжнародний світ, але — на власному коні. Так входили покійні Осьмачка і Плужник, Маланюк і Антонич, Стефанович — щоб не говорити про інших сучасників. Якщо міжнародній світ не бачить цих височин української поетичної культури, то лише на власну шкоду. Якщо не всі культурні українці-чита-

(Закінчення на стор. 3-ій)

20-річний ювілей Товариства Прихильників УНРади у Рочестері

В неділю 27-го 12. 1970 р. Т-во Прихильників Української Національної Ради святкувало 20-ти ліття свого існування. Т-во було засноване 25-го 12. 1950 р.

Відзначення 20-ти ліття зійшлося з посвяченням Прапору, виготовленого учасником нашої визвольної боротьби, Теодором Бабюком. Вишивку на Прапорі зробив так само учасник другого зимового походу — Іван Гученко. Виконавцям прапору, крім винагороди, належить від Т-ва щира подяка.

Посвячення Прапору відбулося після Служби Божої. Довершив його о. Іван Іляшенко, запрошений Парафіяльною Радою, церкви св. Покрови, з уваги на те що настоятель нашої парафії, протоєрей о. Михайло Куданович був хворий.

Під час церемонії посвячення, Прапор тримали члени Управи й Контрольної комісії Т-ва, а також два дивізійники, символізуючи українське воякство. Посвячення відзначалося справжньою урочистістю. Священик о. Іляшенко запросив усіх присутніх поцілувати Прапор, як символ нашої незламної ідеї — боротьби за вільну, незалежну Україну. Після посвячення, Прапор було передано священиком-голові Т-ва, М. Білкові, а той у свою чергу вручив його прапороносцеві, активному членові організації, Григорієві Тригулі.

О 1-ій годині члени Т-ва, запрошені представники громадських організацій та гості зійшлися в залі Українського Народного Дому на обід. Голова Т-ва в короткому слові привітав усіх присутніх, подякувавши їм за їхнє свідоме ставлення до відзначення 20-ти ліття нашої організації, яка стоїть на засадах безкомпромісової боротьби за волю Українського Народу. Голова запропонував також вшанувати пам'ять відійшлих членів Т-ва: Василя Некротюка, Федора Карамушки, Андрія Коби, Миколи Кропивницького, Федора Баланюка, а недавно померлого скарбника Т-ва, Петра Стеценка.

Дальше ведення свята голова передав тосмайстрові. П. Коценкові, який відчитав привітання Президента УНР в екзилі, Миколи А. Лівицького, голови Виконного Органу УНРади Спиридона Довгаля, голови представництва В. О. в ЗСА, Івана Крамаренка, централі УНДС в ЗСА за підписом Петра Самойлова, о. Павла Шпірука, голови Т-ва Прихильників УНР у Міннеаполісі, Антона Семенюка, голови Т-ва Прихильників у Філядельфії, Павла Лимаренка, голови Т-ва Прихильників у Боффало, Івана Кашпаренка, організації Золотого Хреста в Рочестері за підписом Мирослави Повх.

Наостанку голова нашого Т-ва п. Білок прочитав ухвалу Головної Управи об'єднання Прихильників УНР про нагородження почесними грамотами найактивніших і найбільш жертвенних членів Т-ва в Рочестері: Ерстенюка Дмитра, Іванцева Василя, Ляльки Михайла, Тригули Григорія й Білка Миколи.

Зі згаданих заслужених членів Т-ва Дмитро Ерстенюк обходив 77 річчя з дня свого народження, але через хворобу не міг бути на святі й йому грамоту й дарунок у сумі 25 дол. вручено його синові Тарасові.

Під час обіду присутні прослухали записану на магнітофонну стрічку, доповідь Президента УНР М. А. Лівицького про сучасну визвольну політику щодо України.

Управа Т-ва приготувала декларацію на вірність нашому Державному Центрові, і всі присутні підписали її, вносячи свої пожертви. Разом було зібрано 360 дол., і цю суму переслано до фінансового комітету УНРади в Ню Йорку 29-го 12. 1970 р.

Вкінці голова Т-ва М. Білок подякував о. І. Іляшенкові, а також представникам усіх тих організацій, що своєю присутністю звеличали наше свято. Сердечну подяку висловив голова жертводавцям та жінкам за приготування обіду: О. С. Підошві, Я. Штепі, О. Корнієнко, Г. Минак, О. Компанієць, О. Мельник, Г. Кущ, Н. Білок, К. Андрієнко, Г. Андрієнко, Л. Лисенко, Т. Мельник, і помічницям, дівчатам, що прислугували при столах. Щира подяка М. Кожухареві за впорядкування голосників у залі.

Обід закінчено молитвою та відспіванням національного гимну.

М. Б.

Каварня Студентської Громади в Рочестері

Пів року плянування, 6 місяців дискусій, розрахунків, ідей і нарад — і враз — в п'ятницю 15-го січня 1971 року — каварню Сусти (знану також під назвою „кофі шап") у приміщенні домівки Самопомочі при 1050 Клифорд Аве., офіційно відкрито.

Два тижні перед відкриттям, бідний Виділ тяженько напрацювався, Славко Петрик — голова, Влодко Вірло, наш попередній голова, Юрко Масний — скарбник і я, наробили собі мозолів на руках, повитягали м'язи в плечах, з'їздили море бензини й пообтовкали всі пальці молотками, а наша секретарка Уляна Бадинська виписала бочку чорнила й відсиділа довгі години при телефоні; на щастя знайшлися ще охочі члени Сусти, що прийшли помагати.

Товариство Самопоміч відступило для нашого вжитку дві кімнати; без їхньої помочі, ми не мали б ще до сьогодні приміщення. (І не думали наші Дідусі та Батьки, купуючи цей дім, що по 20-ох роках там головно буде гуртуватися молодь — Суста, Пласт і Садочок).

Щоб гостям не нудилося, ми купили уживану „Джукбаксу" (вибачте, не знайшов у словнику нашого звороту — питання чи є?!) та білярдовий стіл, випозичили кавник, привезли Кока-колі та сушеної бараболі й каварня іде повним темпом.

Поволі наше „меню" побільшається — самі гості пропонують додати те, чи інше до нашого репертуару.

Дотепер фреквенція є дуже добра; кімнати в п'ятницю, суботу й неділю є заповнені, з чого ми (Виділ) дуже раді, бо це було нашою ціллю. Ми хотіли створити відповідне середовище для нашої молоді, де вони могли б зійтися, поговорити, послухати платівок, чи навіть подивитися на телевізію, але у своєму середовищі, а не у якихсь підозрілих „Сентерс", чи навіть барах.

Головно йшло нам про старшу середньошкільну молодь, щоб не залишити їх у чужому середовищі, а притягнути до громади — як майбутніх членів Сусти.

Молодь радо перебуває в нашій каварні — кажуть, що чуються тут як дома; є де піти у вільний час, а рівночасно можна бути між своїми. І може тому, що „найстарший авторитет" має 24 роки — ніхто не бунтується, не переступає „законів" і навіть дивне диво — українська мова домінує у розмовах.

Студентська Громада щиро вдячна Михайлові Малинівському, адміністраторові Самопомочі, за зрозуміння нашої потреби створення товариського осередка молоді, та за „ангельську" терпеливість супроти нас. Без його помочі ми були б далеко не зайшли.

Юрій Ігор Павлічко

ЗЕЛЕНІ КРИЛА

(Закінчення зі стор. 2-ої)

чі у вільному світі знатимуть, чи бодай дещо прочитають з Ганни Черінь, то також тільки на власну шкоду. Годі бути культурною людиною, не знаючи навіть власної культури, а де безкультурність — там політиканство.

Ганна Черінь вийшла з прикрого, вимушеного війною, кола багатьох поетів 1940-х років — з кола малої освіти. Вона дуже добре опанувала німецьку й англійську мови, далеко вперед посунула знання української мови; прибувши в 1949 р. до Америки, поетка вивчала бібліотекарство й літературознавство в Чиказькому університеті, а що тепер працює бібліотекаркою — то свідомо залишила науковцям їхні тихі кабінети, це було б противне її ліричній, чутливій і не раз гострій (по-дружньому і не по-дружньому) природі.

Ганна Черінь

Роки багатого й складного життя не пройдені марно дівчиною з зеленими очима, що допомагала рятувати у фашистівському Берліні наших людей від голоду й холоду, хоча й сама мала дві суконки; що мандрувала через засніжені Альпи в убогому пальтечку — але з точним прицілом: потрапити на свободу. Знання мов і любов до книжок сприяли творчому розвитку Ганни Черінь, і коли говорити про кількох поеток, які розпочинали творчу працю в її роках — нині вже важко когось і назвати. Додаймо, що Ганна Черінь з визначним успіхом працює в ділянці дитячої літератури та що вона дала нам книжку цікавих спостережливістю й гумором репортажів „Ідьмо зі мною", в якій також відчуваються її, притаманні її творчості „крила зелені".

Менше й менше в творчу лябораторію поетки вривається прикрий вітер публіцистики. Він притаманний ще кільком поетам її покоління. Події, серед яких вони виростали й формувались, лють за втрачену Батьківщину, манера віршування ще з 1930-х років — все це мало прикрий вплив, і хоч поволі, з більшим чи меншим успіхом, сороканесятники вилущувалися з тієї шагреневої шкіри неохопного болю, збагнувши, що декларації залишаються тільки деклараціями.

Сама Черінь запитує:

Слово вимудрює голова,
А серце — в ніжності карій...
І що вартували б слова,
Якби не погляду
коментарій?..

Чим більше поетка позбувається коментарів у своїх творах, тим більше вони самі стають коментарями, і тим вони цінніші. І тим більше радіємо, чи можемо радіти поеткою, яка з такою свіжістю почуттів відкриває нам, запорошеним і ошарашеним людям XX століття, що ще „є гарні люди, яснолі й зеленолисті!"

Поезії Ганни Черінь не можна сплутати з творами старших відомих поеток, як Оксани Лятуринської чи Наталі Лівицької-Холодної, ані з талановитими молодшими, як Ольга Лубська, Міра Гармаш та ін. Вона має свій стиль, власне творче обличчя, і свою добру позицію в українській літературі. Шляхетна й чиста її любов до неповторної України, така дивна й незрозуміла космополітичним безбатченкам, нехай не промине ніколи, бо саме через Україну — вона любить, цінує і шанує людство. Україна ж є всюди, де є українська людина, де є знаки її невтомної праці. Гуманним, Українським відношенням до країн, людей і подій позначені твори Ганни Черінь навіть тоді, коли вона з легким сарказмом розповідає про брудні вулиці, чи закурені людські постаті, бо навіть надламана гіллячка „розпустила листя — прапори життя" і вона, вірить і утверджує поетка — „буде, буде жити, з листя шатра шити".

Ще слово про витончену поетичну майстерність. Звичайно, можна сказати: „З листя шатра шити", та чи не було б ще цікавіше й свіжіше, коли б ми прочитали: „з листя шати шити?" Чи не більш виразніше чув би читач шепіт зеленіючого листя в такій алітерації?

Надхнення — це зліт, але сам літ — це праця.

„Київ вийде на суботник"

Київ. — „Трудящі палко підтримали заклик москвичів провести 17 квітня комуністичний суботник, присвячений 24 з'їздові КПСС і дню народженню В. Леніна", сказано в „Радянській Україні" з 5-го лютого, на другий день після оголошення московською пресою, що „трудящі Москви" вийдуть 17 квітня працювати безкоштовно, а хто в ту суботу має нормальний робочий день — той мусить вийти на працю в неділю. Лише на одному з київських заводів, „Більшовик", робітники за ту суботу заробллять для держави 30 000 рублів; 30 тисяч пар взуття зійде з конвеєра взуттєвої фабрики ч. 4 і т.д. Названа газета писала: „За попередніми підрахунками, кияни 17 квітня виготовлять машин, устаткування, різної апаратури, приладів, товарів споживання на суму близько 10 мільйонів карбованців".

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою добровільну доплату до передплати та свою пожертву на фонд „Свобода" та її видань англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА, Ч. 3.

В. Волошинович, Бруклин	$ 7.00	М. Москаль, Спрінґ Веллі	2.00
І. Гулей, Бруклин	7.00	Л. Намака, Н. Гедлей	2.00
В. Клек, Вест Лейк	7.00	В. Овсяник, Бріджпорт	2.00
Д-р Я. Мігайчук, Парма	7.00	Г. Осипів, Інґлвуд	2.00
Д-р Я. Очеретько, Ню Йорк	7.00	М. Осідач, Ню Йорк	2.00
Інж. А. Осадца, Форест Гіллс	5.00	В. Осташ, Елмайра	2.00
Д-р М. Семчишин, Нюарк	5.00	А. Панченко, Гартфорд	2.00
В. Керницький, Дітройт	4.00	В. Петрук, Парма	2.00
А. Педа, Деннемора	4.00	М. Попик, Дітройт	2.00
о. В. Грабець, Трентон	3.00	М. Провода, Голіок	2.00
Л. Е. Калинич, Ірвінґтон	3.00	О. Прокопишин, Чикаґо	2.00
С. Кравченюк, Джерзі Сіті	3.00	Г. Романик, Перу	2.00
Н. Назар, Бруклин	3.00	Л. Романяк, Філядельфія	2.00
Н. Троян, Македонія	3.00	Я. Д. Рубель, Бейсайд	2.00
С. Шопяк, Еллінґтон	3.00	М. Савула, Трентон	2.00
О. Ярема, Н. Плейнфілд	3.00	І. Савчак, Перт Амбой	2.00
М. Яремко, Геленвілл	3.00	М. Садовський, Ст. Луіс	2.00
М. Вахматюк, Чикаґо	2.00	И. В. Сінковський, Бронкс	2.00
М. Ведзик, Клівленд	2.00	В. Сохоцький, Рочестер	2.00
А. Вернадин, Дженоліст	2.00	В. Старожитник, Ню Бронсвік	2.00
В. Вілоус, Чикаґо	2.00	О. Тарнавська, Нюарк	2.00
О. Вратах, Ірвінґтон	2.00	Л. Татарів, Честер	2.00
Д. Братуш, Рочестер	2.00	о. І. Ткачук, Ню Йорк	2.00
І. Вуцяк, Нюбурі	2.00	Ф. Фурин, Пассейк	2.00
Е. Вацук, Торонто	2.00	В. Хміль, С. Плейнфілд	2.00
Ю. І. Войчак, Боффало	2.00	В. Хома, Вікон	2.00
В. Гавриляк, Петерсон	2.00	О. Цвигун, Торонто	2.00
П. Гуменюк, Вай Міллс	2.00	В. А. Цетенко, Парсіппані	2.00
П. Гусак, Ню Йорк	2.00	І. Цуркан, Чикаґо	2.00
А. Гуцал, Ст. Пітерсбурґ	2.00	В. Чеканський, Обурн	2.00
Ю. Гошуляк, Вілловік	2.00	В. Б. Чолій, Йонкерс	2.00
В. Дідик, Дітройт	2.00	Т. Чофай, Тейлор	2.00
М. Добрянський, Менчестер	2.00	Г. Шашло, Гемтремк	2.00
М. Ільків, Вашинґтон	2.00	В. Шило, Чикаґо	2.00
Л. Казієвич, Дітройт	2.00	Л. Шморгун, Тиртл Крік	2.00
П. Качмар, Трой	2.00	Р. Юшкевич, Дітройт	2.00
Я. Клим, Бронкс	2.00	М. Ярошевич, Давнерс Ґров	2.00
П. Король, Річмонд	2.00	Я. Андріїв, Рочестер	1.00
П. Кос, Акрон	2.00	А. Васюта, Філядельфія	1.00
В. Кохан, Чикаґо	2.00	Е. Віллик, Маямі	1.00
Т. Лопадчак, Асторія	2.00	М. Голубець, Вайон	1.00
М. Ляшенко, Чикаґо	2.00	М. Ілемський, Лендрік	1.00
С. Мазурик, Гемтремк	2.00	В. Забіяка, Сілвер Спрінґ	1.00
В. Мандюк, Ірвінґтон	2.00	І. Патуляк, Джерзі Сіті	1.00
П. Матлай, Ню Йорк	2.00	М. Попович, Таунтон	1.00
К. Мединський, Фріпорт	2.00	Т. Семаківський, Ґрес Веллі	1.00
М. Мелон, Тарентум	2.00	С. Турчин, Чикаґо	1.00
И. Міщук, Клівленд	2.00	О. Федій, Еддісон	1.00
А. Моралевич, Денвер	2.00	С. Фурманюк, Чикаґо	1.00
		Я. Чорний, Бронкс	1.00

ЩО ТРЕБА ЗНАТИ ПРО СУСПІЛЬНУ ОПІКУ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

міщується в так званих піклувальних домах у довколичних стейтах, Ню Джерзі та Коннектикат. Передше цього не дозволяли. Оплата за одну особу в піклувальнім домі становить місячно від 500 до 1200 дол., залежно від обслуги та вивінування. Цей видаток покриває в цілості суспільна опіка.

Час уже, щоб наша громада в Ню Йорку постаралася про такий дім, а він напевно оплатиться.

Багато змін введено також у лікарській опіці, але це в наступному дописі.

По ширші інформації звертатися до „Самопомочі" в Ню Йорку — Відділу суспільної опіки.

Микола Ів. Шпитко

ЗСА ВІДКЛИКАЛИ з Коста Ріка Ірла Віллямсона, керівника Відділу Центральної Розвідчої Агенції. Він пробув у Коста Ріко не цілих три роки. Відкликано його на домагання президента КостаРіко Хозе Фігвереса Ферері, бо були чутки, ніби той агент плянував „усунути президента від влади".

СТАНИЦЯ БРАТСТВА К. ВОЯКІВ I. УД УНА в НЮАРКУ, Н. Дж.

з жалем сповіщає Товаришів по Зброї, Дивізійників і своїх Членів, що дня 9-го лютого 1971 р. упокоївся в Бозі наш Член Станиці

бл. п.

ЗЕНОН РУБЧАК

мґр. прав, проживши 58 літ.

ПАНАХИДИ в четвер 11-го і п'ятницю 12-го лютого 1971 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин, 801 Springfield Ave., Newark, N.J.

ПОХОРОН в суботу, дня 13-го лютого 1971 р. з того ж похоронного заведення о год. 8:30 ранку до церкви св. Івана Хрестителя, 719 Sanford Ave., а опісля на цвинтар Holywood Cemetery, Union, N.J.

Родині Покійного складаємо глибоке співчуття.

Замість квітів на могилу Дорогого нам Вуйка бл. п. проф. БОГДАНА ПОПЕЛЯ на „Церкву в Потребі" в Римі складає 50.00 долярів родина ЛІЩИНСЬКИХ і КОЛЕНСЬКИХ

Нюарк, Н. Дж.

Мала Рада УАПЦ в ЗСА проголосила 1971 рік Ювілейним Роком відродження УАПЦеркви

Чикаґо. — Мала Рада Української Автокефальної Православної Церкви в ЗСА опублікувала за підписом члена - секретаря Ради о. протопр. Ол. Биковця повідомлення про постанову широко відзначити в 1971 році Золотий Ювілей — 50-ліття проголошення Відродження УАПЦеркви в Києві. „Восени 1971 р. відбути Ювілейний Четвертий Еміграційний Собор УАПЦ, ювілейні святкування відбути протягом цілого Ювілейного року, а закінчити всецерковним відзначенням у Катедральному Соборі Покрови Божої Матері в Чикаґо та в головних храмах Крайових Церков", — сказано в постанові, опублікованій в журалі „Правоалавний Українець" ч. 120-1970 в Чикаґо, де надруковане також Послання А р х иепископа Григорія. Зверхника Української Автокефальної Православної Церкви на чужині.

В постанові Малої Ради, між ін., сказано: „Для тривалого відзначення 50-річчя великої історичної дати в житті нашої Церкви видати Ювілейний календар-альманах на 1971-й рік Божий з відповідними розвідками й статтями та збірник матеріялів до історії УАПЦ 1921 року, взявши за основу збірку матеріялів з архіву бл. п. о. протопресвітера Митрофана Явдася та доповнюючи її всіма доступними нам документами, статтями, спогадами". Повідомлено також, що після смерти бл. п. о. прот. Ігоря Губаржевського Архиєпископ Григорій призначив на його місце в Св. - Михайлівській парафії УАПЦ в Ню Йорку о. Петра Сагайдачного із Філядельфії, „аж до призначення нового настоятеля".

Київський балет в Єгипті показує „Лісову Пісню"

Каїр. — В Єгипті, де не раз задля лікування бувала велика українська поетка Леся Українка, тепер виступає Балетна трупа Київського театру опери та балету ім. Т. Г. Шевченка. „Гастролі відбуваються з великим успіхом", сповіщала „Культура і Життя" з 7-го лютого. Київська Балетна Трупа показує столичним глядачам в Каїрі лише один український балет, за п'єсою Лесі Українки — „Лісову Пісню" М. Скорульського, всі ж інші вистави — це фрагменти з „Лебединого озера" і „Сплячої красуні" П. Чайковського, „Кам'яна квітка" С. Прокоф'єва, „Корсар" А-дана, „Гаяна" Хачатуряна та подібні. Учні каїрської Балетної Школи реґулярно відвідують вистави киян, бувають на пробах, а в Балетній Школі в Каїрі „їх навчають танцю радянські педагоги". Газета інформувала, що „вийнятково тепло глядачі зустрічають балет М. Скорульського „Лісова Пісня" за мотивами одноіменної драми - феєрії клясика української літератури Лесі Українки. Національний кольорит балету, народні мотиви, характерні для музики Скорульського, зустрічають глибокий відгук у єгипетських глядачів". Оркестрою диригує „український диригент Б. Чистяков", „декорації художника А. Волненка", художнім керівником Київського балету є „заслужений артист УССР Р. Клявін".

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ

НЕДІЛЯ, 14-го ЛЮТОГО 1971 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Збори С-ва Пресв. Богородиці — 36-ий Відд. о год. 2-ій по пол. в Укр. Амер. Клюбі, 292 Гадсон Евню. Проситься чл. прибути. — Марія Філяс, Марія Ковальчук, Катерина Ярославська.

ЛІНДЕН, Н. Дж. Управа Т-ва І. Франка — 306 Відд. на рік 1971: М. Копій, гол., І. Ощуст, скарбник, Анна Зуйко, секр. Контр. Комісія: М. Кухта і І. Зуйко. — Управа.

НЕДІЛЯ, 21-го ЛЮТОГО 1971 р.

ТОРОНТО, Онт., Канада. Річні загальні збори 408 Відд. ім. Митр. Андрея Шептицького о год. 3-ій по пол. в домівці церкви Св. Покрови при вул. 30 Лідс. Поза нормальним порядком нарад — відбудеться вибір Управи та Контрольної Комісії на 1971 рік. Проситься чл. прибути. — І. Курман, фін. секр.

БРИДЖПОРТ, Конн. Збори Т-ва Укр. Січ — 59 Відд. о год. 2-ій по пол. в УНДомі, 500 Галлет вул. Проситься чл. прибути. Нова Управа на 1971 р.: С. Гуменюк, предс., О. Вайда, заст., В. Макійчик, касир, Т. Сливінський, рек. секр. і зас. фін. секр., М. Галькевич, ф. секр. Контр. Комісія: М. Стасів, В. Пелещук, Я. Гура. Збори відбуватимуться кожної 3-ої неділі в місяці. — Управа.

ПАТЕРСОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Т. Шевченка — 64 Відд. о год. 2-ій по пол. у Вінярського на 482 Мейн вул. Проситься чл. прибути. — І. Бурний, секр.

ДІТРОЙТ, Міш. Місячні збори Б-ва св. о. Миколая — 175 Відд. о год. 1:30 по пол. в УНДомі при вул. Мартін. Проситься чл. прибути і вирівняти вкладки. — Управа.

ДІТРОЙТ, Міш. Річні загальні збори Т-ва Згода — 20 Відд. о год. 1-ій по пол. в церковній залі церкви Непор. Зачаття. На порядку: звіти та вибір управи на 1971 р. Проситься чл. прибути. — Р. Куропась, секр.

✝ ВІД НАС ВІДІЙШЛИ

ДУШЕНЧУК ОСИП — довголітній член УНС Відд. 327 Т-ва Запор. Січ в Гемпстеді, Н. Й., помер 21 січня 1971 р. на 80 р. ж. Нар. в с. Сасів, Україна, і став членом УНС в 1918 р. Полишив у смутку дружину Іванну, синів: Михайла, Володимира і Івана, брата Івана, та 5 внуків. Похорон відбувся 25-го січня 1971 р. в Вестберах, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
А. Копистянський, секр.

ЙОСИФ ФЛИС — член УНСоюзу Відд. 235 Б-ва св. Михаїла в Россфорд, Огайо, помер 6 січня 1971 р. на 72 р. ж. Нар. в с. Делітон, Україна, і став членом УНС в 1949 р. Полишив у смутку братанка Михайла. Похорон відбувся 7 січня 1971 р. на цвинтарі Oak Grove, Bowling Green, Ohio.

Вічна Йому Пам'ять!
М. Бобер, секр.

ЙОСИФ БАРАНЕЦЬКИЙ — член УНС Відд. 295 Б-ва Сош. Св. Духа в Акрон, Огайо, помер 22 січня 1971 р. на 85 р. ж. Нар. в с. Кульчиці, пов. Самбір, Україна, і став членом УНС в 1933 р. Полишив дружину Людвіку і родину. Похорон відбувся 25 січня 1971 р. на цвинтарі Ґлендале, Акрон, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!
С. Мотрович, секр.

ЗАВОРУШЕННЯ В ПІВНІЧНІЙ ІРЛЯНДІЇ

В Бельфасті, Північна Ірляндія, продовжуються демонстрації й протестні виступи католиків ірляндців проти британського режиму. Активну участь в цих заворушеннях беруть ірляндські жінки. На фото: ірляндські жінки під час демонстрації на одній із вулиць Бельфасту.